

عنوان مقاله:

اوصاف قرآن در مثنوی با استناد به قرآن کریم

محل انتشار:

نهمین همایش ملی متن پژوهی ادبی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

محمد شفیعی - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد گچساران، گروه فقه و حقوق اسلامی، گچساران، ایران.

جواد کبوتری - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد دهدشت، گروه زبان و ادبیات فارسی، دهدشت، ایران

خلاصه مقاله:

زیبایی های ظاهری و باطنی قرآن، جامعیت، نوبودن، و عمق مفهیم قرآنی موجب شده که شاعران و نویسندگان مسلمان نوشته های خود را مزین به کلام وحی نمایند و در تحلیل و تبیین آن تالش کنند. در میان شاعران شاید کسی به اندازه مولوی از قرآن تاثیر پذیرفته، تجلی قرآن کریم در مثنوی در موضوعات گوناگون امری واضح و مبرهن است. جذابیت مثنوی بدون شک مرهون توجه خاص مولوی به قرآن است. تبلور آیات قرآن کریم در مثنوی آن چنان گسترده است که فهم بسیاری از ابیات آن جز با شناخت آیات قرآن و تفاسیر آن میسر نیست. با توجه به گستردگی موضوعات مثنوی که متأثر از قرآن است در این مقاله صرفاً، اوصاف قرآن کریم که در کلام وحی وارد شده و مولوی به آن آیات استناد کرده است مورد بررسی قرار گرفته است. یافته های تحقیق نشان می دهد که در مثنوی اغلب آیاتی که ویژگیهای قرآن را بیان کرده مورد توجه شاعر قرار گرفته و به تفسیر آنها پرداخته است و مولوی توانسته است برای نیل به اغراض خویش و اثبات اندیشه های دینی از قرآن کریم و آیات زیبای آن به بهترین صورت استفاده کند.

کلمات کلیدی:

اوصاف قرآن، وحی، مثنوی مولوی، آیات قرآن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1245473>

